

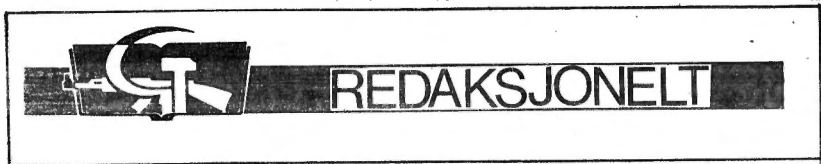
4. MAI

oktober
~79.

AV INNHOLDET:

- MYE VIKTIG STOFF OM NSU.
- HØYREVIND BLANT STUDENTENE ?
- MÅLSAK, MILITÆRDEBATT, DEMOKRATIDEBATT

VISSTE DU AT NSU HAR EIN MEIR BYRÅKRATISK ORGANISASJONSSTRUKTUR ENN LO?
AT BERRE 1% (1) AV NSUs BUDSJETT GÅR TIL LOKALE AKTIVITETAR? AT 125 000 kr
GÅR TIL LØNNING TIL SV-PAMPANE I NSU ? AT DETTE MÅ DET BLI EIN SLUTT PÅ?
VI HAR MYKJE VIKTIG STOFF OM NSU OG GRUNNPLANSORGANISERING I DETTE NUMM-
ERET. EGNAR SEG GODT SOM STUDIEMATERIALE I LAGA.

I NESTE NUMMER VERT DET DOGMATISMEDEBATT, DEBATT OM FORHOLDET MELLOM PART-
IET OG NKS M.M. FØLG MED!

INNHALD:

LEDER.....	s.3
MAKTA TIL GOLVET I NSU.....	s.5
OM NORSK STUDENTUNION.....	s.7
HØYREVIND BLANT STUDENTENE?:::	s.9
TA DEL I MÅLARBEIDET.....	s.12
DEBATT.	
"NY GIV" MÅ BLI EN LANDSOMFATTENDE FRONT.....	s.13
FEIL Å PRIORITERE NSU NÅ.....	s.14
NSU KAN OMORGANISERES OG MÅ PRIORITERES.....	s.17
SK BRYTER DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN:.....	s.19
MILITÆRDISKUSJONEN-BÅDE DEMOKR. OG SENTRALISME.....	s.20
3.VERDENEN-TEORIEN ER REVISJONISTISK.....	s.24
DOGMATISMENS FÅLLGRUVER.....	s.26
MILITÆRDEBATT:FEILVURDERING AV BORGARSKAPET.....	s.27

LEDER:

bruk landsmøtebevegelsen til å utvikle en konkret studentpolitikk !

På Rød Valgallianses landsmøte i var fullført. Det var en behagelig sommer ble det vedtatt et program situasjon for alle som helst så at med et vell av konkrete standpunkter folk ikke hørte på hva de revolusjon RV krever maksimum 20 elever i hver are sa. Og da er det ikke så rart at skoleklasse. RV krever sterk økning i Dagbladets lederskribent etter RVs de skattefrie fradrag ved kommune- landsmøte ble svært bekymret for RVs skattlikningen. RV er mot oppløsning røde og revolusjonære sjel, og utropte av borettslag. RV krever stopp i vid-RV til et "radikalt reformparti". er utbygging av kraftkrevende indus- Men hva er en revolusjonær poli- tri, samtidig som de nåværende arbeid-tikk? Må ikke det være en politikk s plassene i denne industrien opprett- som fører til at flere og flere slutt holdes. osv.os.v. osv.

Noen ble overveldet og bekymret over all denne konkrethet. Slik hadde de sjelden hørt revolusjonære snakke før. Revolusjonære, det var noen som besvarte alle konkrete spørsmål med følgende tirade: "Kapitalismens iboende motsigelser og borgerskapets grådige profittjag gjør slike problemer umulige å løse under kapitalismen, og bare en sosialistisk revolusjon og oppretting av proletariatets diktatur kan legge grunnlaget for å fjerne arbeidsløshet, forurensinger osv.osv.osv." Og så hadde naturligvis tilhøreren gått før setninga

tter opp om revolusjonen som et langsiktig mål, at flere og flere vinner erfaringer som vil komme til nytte i den endelige kampen om statsmakta, at flere og flere skjønner at staten ikke er dem, at flere og flere får tillit til den revolusjonære fortroppen? Er det mest mulig allment snakk om revolusjonen, og minst mulig konkret snakk om folks daglige problemer som bringer slike resultater? Vi studenter vet en del om det, av egen erfaring. Vi har kanskje vært de mest kraft-revolusjonære av alle, og her har ledelsen gått u-

fortrødent i spissen. Men i de siste åra har vi hatt altfor lite fornuftig å si om studentenes daglige problemer: Om økonomien deres, om rasjonalisering av studiet, om eksamenspresset o.l. Og når praten kom inn på fag, og det gjør det jo ganske ofte i studentkretser, ja, da hendte det ikke sjelden at vi stakk av for ikke å avsløre vår pinlige uvitenhet. Det heter at på fruktene skal treet kjennes. Dette treet har brakt oss en temmelig mager høst.

Nå stunder det mot landsmøte også i NKS, og vi tar fatt på en landsmøtebevegelse. Dagbladets lederskribent kommer neppe til å være til stede på vårt landsmøte. Men det skulle ikke være oss i mot om han etterpå ble overveldet over studentforbundets konkrethet og fant grunn til å bekymre seg over vår røde og revolusjonære sjel. Landsmøtebevegelsen må vi bruke til mye rart: Vi må bruke den til å oppsummere hovedtrekkene i historien vår siden forrige landsmøte. Vi må bruke den til å kritisere det som har vært feil med ledelsen av NKS. Vi må bruke den til å diskutere oss fram til hvordan forholdet mellom NKS og partiet skal være. Men en ting som vi helt sikkert må bruke landsmøtediskusjonene til, det er å komme nærmere en konkret studentpolitikk. Beretninga har bl.a. et kapittel om taktikk og et om sit-

uasjonen på lærestedene. Disse kapitlene bør danne utgangspunktet for diskusjoner om de konkrete problemene som ligger stående i, f.eks. i FR, LNL eller interessekampen på universitetene. Et viktig mål med landsmøtediskusjonene må være å skaffe oss bedre greie på studentenes daglige virkelighet - slik at vi kan gi konkrete svar på konkrete spørsmål.

I "Hva må gjøres" har det gått en debatt om atferdsterapi og atferdsterapiens far, den amerikanske psykologen Skinner. Den samme Skinner har forsøkt å forklare hvordan en overbevisning kommer i stand: Han har sagt noe slikt som at overbevisning, det er når jeg, etter å ha blitt presentert for et utsagn gjentatte ganger, får en uimotståelig trang til å gjenta innholdet i utsagnet. Hvis Skinner hadde rett, så ville den beste formen for revolusjonær studentpolitikk nettopp være å gjenta "Bare en sosialistisk revolusjon kan løse alle våre problemer"

om og om igjen, til alle Norges studenter gjentok etter oss. Men studenter flest er ikke pap-egøyer. Studenter flest tenker sjøl. Og de vil gjerne ha et forståelig svar på de tinga som oppstår dem nå. Gjennom landsmøtediskusjonene må vi ta et drabelig skritt i retning av å kunne gi de svarene.

MAKTA TIL GOLVET

I NSU ! (men hvordan?)

"Kan vi i det hele tatt tenke oss arbeid i arbeiderklassen uten en landsomfattende og lokal fagorganisasjon?...En av de aller viktigste årsakene til at studentkampen nå ligger nede er mangelen på slagkraftig og effektiv grunnplansorganisering!"

Slik formulerer en kamerat i Bergen sitt syn på organiseringa av studentene i ei seminarinnleiing som vi trykker utdrag fra i dette nummer. Kameratene i Bergen har allerede gjort noen viktige erfaringer med grunnplansorganisering som det er viktig at vi lærer av. Diskusjonsinnleggene i dette nummer tar utgangspunkt i erfaringer fra Bergen, men de spørsmåla som blir reist er like viktige å diskutere andre steder også.

Vi vil oppfordre kameratene til å studere det materialet vi legger fram her - og diskuter synspunktene. Skriv gjerne til 4.mai.

”

Opp mot dette må vi utvikle en linje for å skape et NSU som er en interessant og slagkraftig fagforening for flertallet av studentene som har felles interesser i å organisere seg, både i det daglige spørsmålene på lærestedene og i kampen mot staten som er studentenes hovedmotstander.

Vi legger ikke opp til å kritisere alt Sosialistisk Front står for, fordi vi i svært mange enkeltstandpunkt er enige, men i spørsmålet om å oppnå en slik fagforening der grunnplanet utformer og bømmer organisasjonspolitikken blir vi nødt til å rette en god del krefter mot ledelsen i NSU.

En av de aller viktigste årsakene til at studentkampen nå ligger nede er mangelen på en skikkelig organisasjon. Kan vi i det hele tatt tenke oss arbeide i arbeiderklassen uten en landsomfattende og lokal fagorganisasjon. Kan vi tenke oss lærerskolestudentene og sosialskolestudentene uten slagkraftige organisasjoner som LNL og FR?

I det hele tatt er spørsmålet om permanent organisering et helt avgjørende spørsmål for å gjenreise enkjempende studentbevegelse, og aktivitet på universitetene og dette må bli en helt sentral oppgave for NKS i lang tid framover.

HVA BØR VI GÅ INN FOR?

For tre år siden fant NSU-ledelsen ut at de hadde for dårlig kontakt med grunnplanet og satte i gang en diskusjon om NSUs organisasjonsstruktur. Utgangspunktet var to ulike framlegg: Et fra NKSF (Norges konservative studentforening) og et fra Sosialistisk Front/Grønt Gras. Ingen av disse foreslo grunnplansorganisering, begge gikk inn for å knytte interesseorganisasjonen sammen med reglementfestete studentparlamentariske organ. NKSFs forslag hadde det positive ved seg at det ville vurdere individuelt medlemsskap. Begge forslagene ble avviste av NSUs landsting. Etter års arbeid står en fremdeles igjen med null resultat. Hvordan kan slikt skje? Svaret ligger i selve problemet: Manglende kontakt og aktivisering av grunnplanet. Premissene for diskusjonen ble lagt i Oslo, og stort lenger kom den ikke. Men noe førte den i hvert fall med seg. Stadig flere ser nødvendigheten av grunnplan

organisering i NSU. Mot SFs stemmer fikk et forslag om å innføre basisgrupper 15 stemmer på landstinget i -79. (25%). Dette tyder bra og gir oss håp om å kunne bygge en brei front bak kravet om omorganisering.

Til dette trengs ei taktisk linje: Jeg foreslår:

Oppretting av lokale basisgrupper med siktemål å få dem etablert som formelt grunnplan i NSU. BG må være åpne for alle medlemmer i NSU. Oppstartingen av sånne basisgrupper kan gjerne skje gjennom paroler som: Skap en Ny Giv i studentpolitikken, men dette må ikke bety at vi tar initiativ til å danne en ny organisasjon i konkurranse med f.eks. Sosialistisk Front. I den grad basisgruppen distanserer seg fra SF, BKSF osv, må det være fordi diskusjonene innad i gruppen fører fram til andre standpunkter, eller hvis de andre grupperingene fortsetter å stille rene partilister ved valgene.

Vi må slå fast at det er ønskelig med flest mulig studenter-uansett partitilknytning i BG. Hensikten må være å danne en lokal fagforeningsklubb - et sentrum for den fagpolitiske aktiviteten - et forum for diskusjoner, vedtak om initiativ, stilling til saker som reises i Studentting, fakultetsråd, instituttråd og NSU. Altså: Stedet der studentene utformer politikken sin.

- MEN HVORDAN SKAL VI ORGANISERE OSS?????????

NSUs LEDER SVEIN MOLLEKLEIV.

-alle studenter ved universitetene og vitenskapelige høyskoler er medlemmer av Norsk Studentunion. Medlemskap betales som del av semesteravgifta.
-NSU har ingen organisering på grunnplanet. Det laveste nivået er delegatgruppene som er valgt på institutt- eller fakultetsallmøter. Hvert år blir disse delegatene sendt på landsting som "grunnplanets representanter".
-NSU hadde i 1978 et budsjett på 1,5 mill. kr. 12000 kr. eller 1 % av disse midlene gikk til "den lokale aktiviteten", dvs. delegatgruppene. 125000 kr. gikk til lønn til SV-pampene i AU i NSU. 1/4 mill. kr. gikk til den triste blekka Studentforum.
-SV (Sos. front) har reint flertall i NSU. De har det politiske hovedansvaret for at NSU i dag er en bortimot fullkommen byråkratorganisasjon som er totalt fremmed for de fleste studenter. (En undersøkelse i Trondheim viste at bare et lite mindretall trodde de var medlem av NSU, de færreste visste hva NSU var.) SV er også de som mest konsekvent går mot å gi "makt til golv". De er mot grunnplansorganisering og legger skylda for problema i NSU på grunnplanet - på "den borgerlige, uvitende og passive student".
-På Landstinget i 1979 stente 15 delegater (25% av delegatene) for et forslag om grunnplansorganisering. Bare et lite fåtall av disse var NKSere eller sympatisører. SV gikk mot dette forslaget. Fortsettelsen er avhengig av oss, kamerater!

ARBEIDET MED GRUNNPLANS-
ORGANISERING ER KOMMET
LENGST I BERGEN.

HER FRA HF-FAKULTETET I
BERGEN.

HØYREVIND blant studentene?

"UTEN UNDERSØKELSER, INGEN RETT TIL Å TALE. DERSOM DU IKKE HAR UNDERSØKT ET PROBLEM, VIL DU BLI BERØVET RETTEN TIL Å TALE... ER IKKE DETTE ALTFOR HARDT? SLETT IKKE. DERSOM DU IKKE HAR TRENGT INN I ET PROBLEM; I DETS NÅVERENDE FAKTA OG I DETS FORUTGÅENDE HISTORIE OG IKKE VET NOE OM DET VESENTLIGE I DET, VIL ALT DU SIER OM DET, UTFILSOMT BLI TULL... HVORDAN KAN EN KOMMUNIST LUKKE ØYNENE OG PRATE TULL".

MAO ZEDONG.

Marxismen er ein vitenskap. For å vinne studentane for den sosialistiske revolusjonen duger det ikkje med tru, antakelsar og gode talegaver. Nokre kameratar som førebudde eit seminar til sommarleirane i år har skjønnt dette. Som kameratane sjøl seier er det farlig å dra for bastante konklusjonar av deira undersøking om "passivitet eller høgredreining".

Det er likevel klart at undersøkinga har hjelpt oss til å stille problema og spørsmåla for vidare arbeid på ein betre måte.

Dessutan, og det er det viktigaste, vi må lære av metoden: I motsetning til mange andre kameratar som har skråsikre meininger, men som ikkje har gjort nokon undersøkingar, så har desse kameratane fått konkret kunnskap.

Ein slik vitenskapleg arbeidssstil er ikkje berre "bra" - det er ein føresetnad for å vinne framgang i det politiske arbeidet vårt.

Undersøkelsen.

I forbindelse med forberedelsene til årets sommerleire jobba ei gruppe med spørsmålet om høyrevri og passivitet blant studentene. Vi prøvde å finne ut noe om påstanden som alle inklusive oss sjøl, ser ut til å akseptere, nemlig: studentene er blitt mer passive og høyrevridde. En slik påstand er ikke så lett å undersøke. Erfaringer fra vårt eget politiske arbeid, sammen med f.eks. tall fra ulike valg Studentersamfunnet, til NSU og ulike studentorganer, tyda på en viss tilbakegang for politisk aktivitet blant studentene. For å få litt mer å bygge på, bestemte vi oss for å intervjue noen tilfeldige studenter om disse spørsmålene. Et lite spørreskjema ble laga for å gi oss

I FØLGE UNDERSØKELSEN BRUKER
STUDENTENE OPPIMOT 40 timer
I UKA PÅ STUDIER.

informasjon om a) aktivitetsnivå i dag, målt i antall timer den enkelte bruker på ulike aktiviteter pr. uke, b) vurdering av eget aktivitetsnivå i dag sammenliknet med for tre år si- da, c) vurdering av interesse for ulike saker i dag sammenliknet med for tre år sida, d) vurdering av påstander om høyrevri og passivitet blant student- er. Skjemaet som ble brukt hadde 17 spørsmål, hovedsaklig med faste svar- kategorier.

Gjennomføring.

Undersøkelsen ble utført på student- byene i Oslo i slutten av juli. Både antallet og utvelginga av svarerne er slik at det ikke er noe representativt utvalg. Vi ringte på tilfeldige dører og spurte folk om de ville svare på skjemaet. Noen fyllte ut sjøl, andre sv- arte mens vi noterte svarene. Vi ble bra mottatt av folk, og i løpet av de to kveldene vi brukte fikk vi inter- vjuet 24 personer (II kvinner og 13

menn). Gjennomsnittsalderen var ca. 26 år, 15 av dem hadde studert i 3 år eller mer.

Aktivitetsnivået.

For å få et mål på studentenes akt- ivitet spurte vi om hvor mye tid den enkelte brukte på ulike aktiviteter i ei gjennomsnittsuke i semesteret. Svar ene vi fikk var: 12 personer oppga å ha lønnet arbeid. Av disse var 5 timer pr. uke laveste arbeidsinnsats, høyeste 32 t/uke. Gj. snitt 13 t/uke, median 11 t/uke. Den faglige innsatsen (undervis- ning pluss lesning) varierte mellom 20 og 75 t/uke. Gj. snitt 37 t/uke, median 35 t/uke. 21 av de 24 oppga at de bru- kte tid til idrett og friluftsliv. 13 stykker brukte mellom 2 og 5 t/uke, 6 stk. mellom 6 og 10 timer, og 2 brukte mer enn 10 timer. 14 av de spurte drev med organisasjons- eller forenings- virksomhet. 7 av disse var opptatt med

dette 1-2 timer, 4 var opptatt mellom 4 og 5 timer. 3 stk oppga at de brukte 10 timer i uka til slikt arbeid. Vi spurte ikke om hvaslags organisasjon er eller foreninger folk deltok i. Såvidt vi vet traff vi ingen NKSere.

Vi spurte også om kulturelle og kunstneriske aktiviteter, men denne typen aktiviteter viste seg å være vanskelig å avgrense. Vi regner derfor ikke svarene her for brukbare. På et åpent spørsmål nevnte noen familie/barn og sosiale aktiviteter.

Aktivitet før og nå.

Vi ba folk om å vurdere om de brukte mer eller mindre tid på ulike aktiviteter nå enn for tre år sida. Utvalget som helhet oppga stort sett å bruke mer tid på fag og lønna arbeid enn før. Blant de som hadde studert i tre år eller mer var denne tendensen særlig klar. Idrett og friluftsliv var det omtrent like mange i hver av gruppene "mer tid enn før", "like mye tid som før" og "mindre tid enn før". For organisasjons- og foreningsvirksomhet var det omtrent samme resultat som for idrett. Av de "gamle" studentene var det likevel bare tre av femten

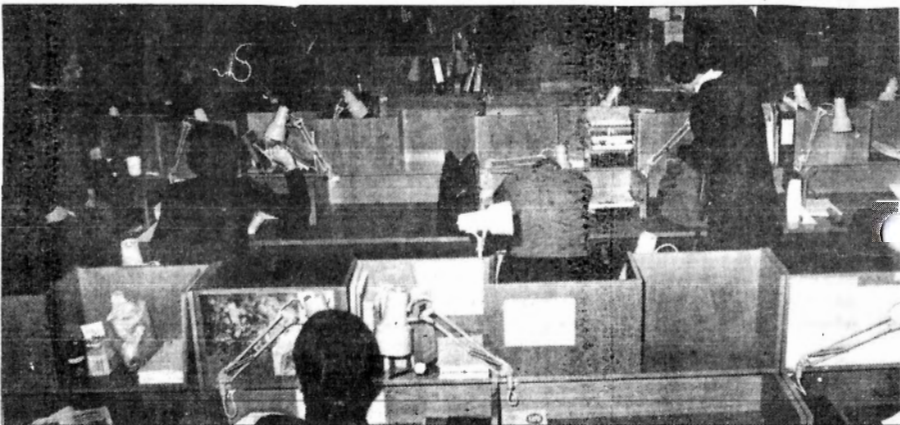
som oppga å bruke mindre tid enn før på org./for. arbeid. 5 oppga å bruke mer tid enn før. Åtte av de spurte nevnte at faglig og økonomisk press hindra dem fra å delta i aktiviteter de gjerne skulle deltatt i.

Interesser før og nå.

Da vi spurte om interessen for ulike saksområder, viste det seg at folk stort sett oppga å være like interessert eller mer interessert sammenliknet med for tre år sida. Faglige spørsmål/fagkritikk oppga et flertall å være mer interessert i enn før. Det var lite forskjell på "nye" og "gamle" studenter m.h.t. interesser.

Passivitet eller høyredreining.

Vi spurte noen spørsmål om passivitet eller høyredreining. Ett var: "Hva mener du om følgende påstand: studentene er blitt mer passive enn før". Her svarte hele 15 "enig", 7 var "nøytral". 2) "Regner du deg som mer passiv enn før?" Her svarte 7 "mer passiv", 12 "som før", 4 "mer aktiv".

3) "Hva mener du om følgende påstand-
studentene er blitt mer høyrevridde
enn før?"

Her var 17 "enig" i påstanden, 3 "nøy-
tral", 4 "uenig".

4) "Er du blitt mer høyrevridd enn
før?"

Her svarte 21 "nei", 2 svarte "ja,
litt", 1 svarte "ja, mye mer".

Noen konklusjoner?

Det er usikkert om vi kan og bør
trekke noen konklusjoner på grunnlag
av dette materialet. Det beste vi kan
gjøre er vel å stille noen spørsmål
som bør jobbes videre med seinere.

Før det første er det vanskelig
å vite hva "høyredreining" og "pa-
ssivitet" egentlig skal måles i. De
to begrepene må trølig sees uavhen-
gig av hverandre. Passivitet er ikke
nødvendigvis det samme som å ha hø-
yrevridde meninger. De fleste er enig
i at studentene er blitt mer passive
og høyrevvridde. De fleste oppgir imi-
dlertid å bruke omtrent samme eller
mer tid på ulike aktiviteter, særlig
mer tid på fag. Dette tyder ikke på
at studentene har fått mer "dødtid"
til å sløve rundt eller drikke pils.
Under en tredjedel av de spurte reg-

ner seg som mer passive enn før. Pass-
ivitetsbegrepet er derfor tvetydig.
Folk flyr trolig mindre rundt i u-
like politiske sammenhenger, men det
skyldes nok i stor grad at de henger
i stroppen enten med fag eller arb-
eid og familie.

Bare tre av de 24 mente sjøl at de
var blitt mer høyrevridde, men de flø
fleste er enig i påstanden om høyre-
vri blant studentene. Folka vi spurte
ser ut til å bygge tilslutning til
påstanden på ulike erfaringer, men

som har gjort utslaget m.h.t. påstand-
ens gyldighet. Tyder dette på at høyre-
vinden er litt myte-preget? Det virker
som om folk ikke er blitt mindre inter-
essert i forskjellige saker, men de gjør
muligens mindre aktivt arbeid med dette
enn før. Faglig og økonomisk press ser
ut til å dempe mulighetene til å følge
interessene fullt ut. Problemet med
arbeidsløshet og yrkesforbud ble også
nevnt av noen.

Vi kommer til å lage en større under-
søkelse om dette nå i høst. Dersom andre
andre steder har jobba med liknende
bør det bli grunnlag for erfaringsut-
veksling og debatt her i bladet.

Henry V

HVA MÅ GJØRES

ABONNERER DU ?

TA DEL I MÅLARBEIDET!

Også i haust planlegg Norsk Målungdom landsonfattande aksjonar for nynorske læremiddel. Sjelve aksjonsveka vil finne stad i byrjinga av november.

Slike aksjonar har vore årvisse i heile 70-åra. Både når det gjeld talmessig oppslutning og geografisk spreiding har desse vore dei mest omfattande ungdomskampane i Noreg i dette tiåret. Oppslutninga har heile tida vore størst mellom gymnasiastar og yrkesskuleelevar, men også mange studentar har teke del.

KVA GJELD LÆREMIDDEL AKSJONANE?

Arbeidet for nynorske læremiddel er ein kamp for demokratiske rettar: at elevar og studentar skal ha rett til å få lærebøker på deira eige mål. Store delar av norske elevar og studentar har sjølv i dag, etter mange års kamp, enno ikkje fått denne retten.

Stoda er ikkje noko betre på universiteta enn i resten av utdanningsystemet. Snarare tvertom. Det er ingen tvil om at det er eit viktig arbeid som ligg framfor oss for å snu den negative tendensen i retning av mindre og mindre nynorsk på dei høgare lærestadene.

KVA SKAL NKS GJERE?

Det er få saker der hovudfienden., staten, er så openberr for alle som i målarbeidet.

(unntak er revisjonistane). Eg trur særleg læremiddelaksjonane, men også målarbeidet elles, har vore ein viktig skule for mange til å skjønne staten sin klassekarakter - det er ingen tvil om at mange kommunistar er rekruttert nettopp gjennom målrørsla.

På kort sikt - det vil seie dei føreståande aksjoane - meiner eg det er viktig og nødvendig at NKS markerer si støtte til aksjonane. kamerajane som driv slikt arbeid må få hjelp til å gjere aksjonen mest mulig vellukka. Kor mykje arbeid som skal leggjast ned må avgjerast lokalt, men eit minimum må vere at NKS hjelper til med spreiding av propagandaen til aksj.

På lenger sikt meiner eg det viktigaste er at vi byrjar å utvikle ein konkret målpolitikk for dei høgare lærestadene. Vi må gjere undersøkingar og utforme linjer og parolar for kampen. Det ville vere naturleg at dette arbeidet vart sett i gang av kameratar som allerreide driv med målarbeid. Målsettinga må vere at NKS skal stille seg i spissen for å reise breie studentmasser til kamp for deira sjølsagte rett til å nytte sitt eige mål i undervisninga.

Spaltene i 4.mai er opne.

REDAKSJONSMEDLEM

VIL VIL OGSÅ SLÅ FAST AT SJØL OM ERFARINGENE FRÅ BERGEN IKKE
KAN KOPIERES, SÅ ER DE PROBLEMA SOM BLIR DISKUTERT I DISSE INN-
LEGGKA VIKTIG Å TA STILLING TIL VED ALLE UNIVERSITETENE.

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2018

ge grunnlaget for. Men enhver slik organisering må ta utgangspunkt i det allerede eksisterende NSU. Arbeidet med overnevnte organisering (på linje med arbeidet for fagforeningsorganisering av arbeiderklassen i sin tid) er av strategisk betydning, og må være hovedmålet for NKS i årene som kommer innenfor studentkampen. NG skal være et verktøy i denne kampen. Det bør derfor være et mål at NG stiller kandidater til valg til viktigste studentvervene, herunder spesielt til NSU. Men da vi foreløpig ikke har egne fagforeninger, kan ikke NG bare være en valgfront. Den må derfor være et fagpolitisk forum som bør ta mål av seg til å bli hovedarnestedet for ny og bred studentpolitikk. Den må være klart ikke-partipolitisk, og appellere til den store hop av studenter som ikke er partipolitisk engasjert. Målet bør være at den blir så bred at

den klarer å danke ut de andre partipolitiske frontene. NG må utgjøre hovedtyngden og drivkraften i kravet om omorganisering av NSU. NSU-valgene må derfor på kort og lang sikt prioriteres opp.

En må ha i mente at når den ønskete omorganisering av NSU har funnet sted, vil det ikke på samme måte som tidligere være behov for en egen organisert front som stiller til valg. Jfr. partiets arbeid i fagforeningene å dag.

Det er viktig å ha for øye at NG bør bli en landsomfattende front. Derfor er det viktig at eh i størst mulig grad bruker samme navn når en lokalt starter opp arbeidet med å danne front. Fronten bør være organisert etter vanlige frontprinsipper med allmøte som høyeste organ. Men også den konkrete organiseringa bør vi være "breie" og kunne godta kompromisser.

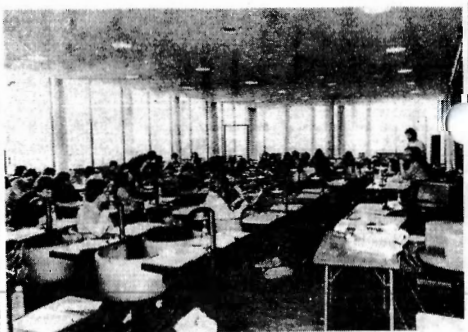
REIDAR.

feil å prioritere nsu nå!

Ut i fra situasjonen på SV-FAK. skal jeg her legge fram noen betraktninger på spørsmålet om studentorganisering. Dette er et nøkkelspørsmål som bør få stor prioritet i NKS fordi det er avgjørende spørsmål for hele studentbevegelsens framtid.

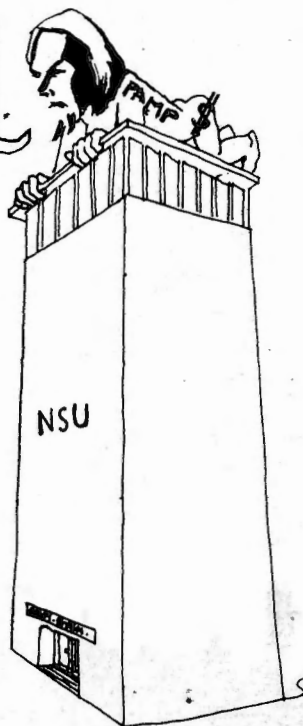
Jeg skal også komme inn på forholdet til nsu. Studentene står idag uten en egen organisasjon. Dette er et faktum. NSU, Fagutvalg, Studenttinget osv. er ikke organer som organiserer studentene. Alle disse forskjellige organa er borgerlige måter å "organisere" studentene på, oppretta av staten. De er borgerlige fordi de ikke organiserer studentene gjennom individuelt medlemskap. De er ledelse uten grunnplan, hue uten kropp.

Ved den organiseringa de har kan de heller aldri utgjøre en varig og

PÅ NSUs LANDSTING I 1979 STEMTE 15 DELEGATER FOR ET FORSLAG OM GRUNNPLANSORGANISERING.

VI SKAL HJELPE DERE! TA SAKA
OPP MED DELEGATGRUPPA I NSU. DE
SKAL HA MØTE OM TO MÅNEDER!

reell ledelse for studentenes inter-
esser. Arbeiderklassen har sine fag-
foreninger. Omfagforeninger sier
Lenin følgende: Fagforeninger var et
kjempeskritt framover for arbeider-
klassen i kapitalismens første dager
ettersom de markerte overgangen fra
splittelse og hjelpesløshet blant
arbeiderne til det første grunnlaget
for ei klasseorganisering..... ut-
viklinga av proletariatet foregikk
ikke og kunne ikke foregå andre
steder i verden enn gjennom fagfor-
eningene...

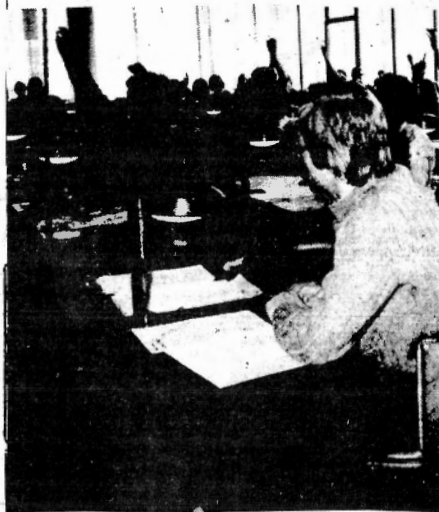
Studentene har ingen fagforening,
ingen org. som det er mulig å utvik-
le folk politisk gjennom. Hva er det
som tilsier at fagforeninger for oss
er mindre viktige enn for arbeider-

klassen? Jeg kan ikke se noen prin-
sipiell forskjell. Kommunistenes
linje må være å ta opp kampen for å
danne fagforeninger. For NKS betyr
dette ikke om vi skal ta initiativ
til stud.org., men åssen vi skal gjøre
det.

Svært mange studenter er opptatt
av faglige spørsmål som forskning,
omlegging av faga, fagkritikk, eksam-
ensordninger osv. Samtidig lurar de
på om de kan gjøre noe med sin egen
situasjon, og åssen de skal få gjort
noe, uten at de må tilslutte seg et
politisk parti. Det finnes m.a.o. et
klart objektivt grunnlag for org. ut
i fra de tinga som studentene er opp-
-tatt av. På SV-FAK. har vi tatt init-
-iativet til NY GIV. Dette har vakt

stor interesse. Slik denne org. er tenkt å fungere til å begynne med er at den skal danne et slags fagpolitisk forum med jevnlig diskusjonsmøter om faglige politiske emner. Et sânt forum gir oss mulighet for å utvikle felles linjer, reise felles krav og sikre kontinuitet i kampen. Jeg skal ikke her gå nærmere inn på NY GIV, men det som i denne sammenheng er viktig er at denne org. representerer et første skritt i forsøket på å knytte sammen studentene, organisere dem. NY GIV er etter min mening spira til en fagforening for studentene.

I forhold til representative org. som Fagutvalg og Studenttinget bør sjølsagt NY GIV stille kandidater, ikke fordi å vinne hegemoni i disse organa betyr å vinne hegemoni i studentkampen, men de utgjør likevel viktige deler, bl.a. fordi de disponerer en del ressurser som kan brukes til fordel for studentenes interesser (StudVest).

STUDENTTINGET I OSLO.

HVA MÅ GJØRES MED NSU?

Hva slags forhold skal vi innta til NSU? NSU er på papiret den egentlige "fagforeninga" til studentene, men som jeg tidligere har påpekt kan NSU aldri bli en organisator med den organisasjonsstrukturen den har idag. OK, hva gjør vi da, skal vi gå inn i NSU, bygge om NSU til en organisasjon med individuelt medlemskap, gjøre NY GIV til en slags basisgruppe i NSU, eller skal vi holde NY GIV utenfor NSU som en sjølstendig organisasjon. På litt lengre sikt må sjølsagt målet være å gjøre NSU om til en virkelig fagforening, basert på individuelt medlemskap med basisgrupper som grunnenhet. Basisgruppenes hovedoppgave må være å lede kampene på de enkelte plasser, ikke være en lokalvariant av sentralledelsen. Det betyr at gruppene må jobbe med saker som er viktige på lokalplanet, sjøl om de ikke er det på landsbasis. Men samtidig vil en slik organisasjonsmodell gjøre det mulig å forene de "små" lokale kampene til store landsomfattende bevegelser.

FEIL Å PRIORITERE NSU NÅ:

Jeg trur det pr. i dag vil være galt å starte ei offensiv kampanje for å endre NSU. Det vil være å spre kreftene for mye. NY GIV har kommet i gang på Real-fag, på SV-FAK. ligger det ennå i startgropa. På andre plasser er fenomenet ennå ukjent. Vi trenger bedre tid på oss for å utvikle NY GIV. Bevegelsen må vinne innpass, slå røtter på flere steder før vi kan ta sikte på å bruke krefter på NSU. Vi må være klar over at NY GIV springer ut i fra lokal misnøye, folk som støtter NY GIV ønsker å jobbe med lokale saker. Å prioritere NSU nå vil bety en mye mer omfattende innretting som jeg trur tida ikke er moden for ennå.

Skal vi stille kandidater til NSU nå? Jeg trur dette er et spørsmål som må vurderes på hver enkelt plass ut i fra ressurser. Det er mulig det er riktig på Real-fag,

men jeg er ikke sikker på at det er rett på f.eks. SV-FAK. Spørsmålet går nemlig ikke på å heste opp kandidater og dunke ut USV, men det går på disponering av

ressurser, hva som det er viktig å gripe fatt i og utvikle akkurat nå.

Herman Eek, SV-FAK.

svar til reidar og herman:

NSU kan omorganiseres og må prioriteres!

NSU KAN OMORGANISERES OG MÅ PRIORITERES!

Reidar sier det er idealisme å tro at grupper som NY GIV gruppene i Bergen kan vokse seg inn som et grunnplan i NSU. Der tror jeg du tar feil. Ikke det at dette er noen som helst automatisk prosess, fordi den byråkratiske Sos.Front-ledelsen i NSU helt sikkert vil fortsette å gå imot grunnplansorganisering. Derfor er dette en kampsoppgave som vi må stille oss, og det er også en oppgave der vi har et brukbart tak-tisk utgangspunkt og en motstander som mangler gode argumenter. Kronargumentet til Sos.Front er at studentene ikke er interesserte og at initiativet til å danne basisgrupper i NSU kommer fra kommunister. Disse argumentene er syltynne og ble møtt med forbannelse blant en goddel folk som fikk vite hva som skjedde på NSUs landsting.

SPLITTELSE I SOS.FRONT.

På dette landstinget var det dessuten 15 delegater som stemte for å opprette basisgrupper (BG), og det er opplagt tendenser til splittelse mellom NSU-ledelsen og grunnplanet i Sos.Front i dette

spørsmålet. Det skulle derfor være mulig å trekke en god del Sos.-fronter med i arbeidet for å opprette grunnplansorgan i NSU. Ellers er det bra at vi er enige om at målet er å opprette BG innenfor NSU, men jeg mener det er helt feil å opprette noen form for landsomfattende organisasjon utfra f.eks. NY GIV.

VI TRENGER INGEN FLERE ORGANISASJONER.

NY Giv i studentpolitikken er en OK parole for å ta et oppgjør med partikivingen og byråkratiet i studentorganisasjonene, men jeg mener vi trenger en helt åpen grunnplansorganisering, et forum for den fagpolitiske debatten, for initiativ og diskusjon av arbeidet studentrepresentantene gjør i de forskjellige råd og utvalg på faget. Et slikt forum må vi ta initiativ til og kalle dette studentpolitisk basisgruppe - åpent for alle NSU-medlemmer, d.v.s. alle studenter. Hele initiativet vil med en gang få et sektersk preg og vil lett kunne bli stemplet dersom vi tok sikte på å opprette en alternativ organisasjon til de partipolitiske organisasjonene Sos.Front, BKST osv., sjøl om vi startet en organisasjon med en langt breiere plattform.

Husk at det vi og studentene trenger er en interesseorganisasjon der alle studenter kan delta og drive det fagpolitiske arbeidet, ikke nok et bidrag til organisasjonsfloraen. I arbeiderklassen jobber flere partier innenfor samme masseorganisasjon - fagforeningene. Sånn må det bli på universitet også.

Vi må være helt klar på dette punktet og vise at vi ærlig ønsker enhet blant studentene og gjøre sjølkritikk for organisasjonssjåvinistiske feil vi har hatt i arbeidet.

VI MÅ PRIORITERE ARBEIDET MED NSU.

Jeg mener at vi - i motsetning til Herman Bæk, helt systematisk skal knytte sammen arbeidet for å danne lokale fagpolitiske grupper med arbeidet i NSU. Jeg tror du undervurderer betydningen av NSU. Vår linje for hvordan NSU skal være er at arbeidet bestemmes av grunnplanet. BG bør stille folk til NSU-valgene ikke for å avgi dem til delegatgruppebyråkratiet, men for å vise hvordan det egentlig bør være: En representant for grunnplanet som har som hovedoppgave å drive i gang og lede oppbyggingen av interessearbeidet på faget sitt. Det er sånne representanter studentene

trenger, og ved å gjennomføre en sår linje vil vi være i stand til å øke forståelsen for en grunnplanstyrt int.org. I tillegg er det helt nødvendig at vi som organisasjon går sammen om å skape et press mot NSU-ledelsen fram mot det neste landstinget - der grunnplansorganisering bør bli en hovedsak. Det betyr: Skape en opposisjon gjennom delegatgruppene ved at det sitter mange representanter fra lokale basisgrupper.

Det betyr å samordne arbeidet for å få en endring av organisasjonsmodellen. Noen vil vente med å organisere BG til det er økt aktivitet på faget. Jeg vil stille det motsatt: Dann et fast forum for å få diskutert saker studentene trenger å ta stilling til på de forskjellige fagene. La dette bli stedet politikken blir fastlagt og initiativer kan tas fra.

DERFOR: Gå i gang med å danne lokale tverrpolitiske basisgrupper på ditt fag! La basisgruppene bli representert i NSU for å tvinge gjennom en omorganisering! Legg stor vekt på NSU-valgkampen. På enhet i sak med de andre grupperingene der det er mulig og ikke steng dem ute fra BG-ene.

Peder.

Georgi Dimitrov

kjöp Oktober böker!

PÅ HØSTENS BÖKLISTE FRA OKTOBER ER DET FLERE INTERESSANTE TITLER. DERIBLANT DIMITROVS BOK OM ENHETSFRONT-POLITIKK: DET ER EI SVÄRT NYTTIG BOK Å LESE I SAMBAND MED ARBEIDET FOR Å BYGGE OPP EI GRUNNPLANSORGANISERING FOR STUDENTER.

BOKA HAR ET 40-SIDERS FORORD OM KOMINTERN SKREVET AV TRON ØGRIM.

SK bryter den demokrat- iske sentralismen.

REDAKSJONEN HAR MOTTATT INNLEGG SOM KRITISERER PARTILEDELSENS BEHANDLING AV DISKUSJONEN OM FORSLAGET TIL MILITÆRPOLITIKK. VI HAR VALGT Å SAKSE ET INNLEGG FRA PARTIETS INTERNBLAD - MED SVAR FRA PÅL STEIGAN. DETTE INNLEGGET ER REPRESENTATIVT FOR DEN KRITIKKEN OGSÅ EN DEL NKS-MEDLEMMER HAR RETTA MOT SENTRALEKOMITEEN.

I den seinere tida har representanter for SK gått offentlig ut med standpunkter som bryter med partilinja, uten at de har hatt de nødvendige fullmakter til dette i en demokratisk behandling i partiet.

MILITÆRPOLITIKKEN

I den interne diskusjonen har det oppstått uenighet, særlig på bevilgningsspørsmålet og NATO-spørsmålet. Diskusjonene skal oppsummeres på en landskonferanse som såvidt vi veit, ikke er avholdt ennå. Vi kjenner ikke til hvilke syn som har flertall og mindretall i partiet. Hos oss var det f.eks. klart flertall mot den nye linja for bevilgninger. Men uansett om vi er enig eller uenig med Steigan, så mener vi at han ikke har noen rett til å gå ut med nye linjer før den demokratiske behandlinga internt er avslutta og oppsummert.

STATSANNONSER OG PAPIRSTØTTE TIL KLASSEKAMPEN

En landskonferanse har snudd opp ned på linja i dette spørsmålet. Det kan være at situasjonen for KK er så kritisk at vi må svelge denne kamelen, for å berge dagsavisen. Likevel kom det som et sjokk plutselig å få det presentert på baksida av KK. Vi har ikke diskutert saka eller nominert noen delegater til en landskonferanse.

HVORFOR HAR VI IKKE FÅTT DISKUTERE OM DET ER RIKTIG MED STATSANNONSER I KLASSEKAMPEN, SPØRRE KAMERAETER I DETTE INNLEGGET.

Vi diskuterte krisa i økonomien og KK i vinter. SK la da ikke fram som en reell motsigelse at vi kunne komme til å bite i gresset overfor borgerskapets sukkerkuler, dersom ikke kampanja førte fram. Hadde SK gjort det, ville de kunne fått medlemmenes fullmakt til å søke statsstøtte, dersom det skulle vise seg nødvendig. I stedet skifter de linje over hodet på medlemmene i hui og hast. En slik praksis avslører at grepet om KKs økonomi fortsatt er dårlig og at evnen til realistisk planlegging og budsjettering er svak.

Vi er for at det blir mer åpen debatt om partilinja. Vi er også for at SK kan ta nødvendige tiltak raskt i krisesituasjoner.

Men disse to eksemplene viser at SK pluselig starter en ny praksis, og begynner å "opptre som privatpersoner" med "egne meninger", at de kaller sammen en konferanse i en fei og endrer linja i prinsippsspørsmål uten at i hvert fall vi i vårt under-

distrikt kjente til det; at de på den måten underminerer den demokratiske sentralismen. Det tas ikke hensyn til oss som daglig selger KK og skal forsvare de nye linjene utad. SK må respektere demokratiet i partiet og ikke ha et byråkratisk og lettvinnt syn på medlemmenes rett til å diskutere nye linjer før de settes ut i livet.

Hvordan ville det gå om vi vanlige medlemmer begynte å propagandere egne meninger? f.eks. prinsipielt for NATO e.l.? Kunne folk ha noen respekt og tillit til AKP(m-l)? Skal vi bli et parti som SV der det er så høyt under taket at alle flyr rundt og mener hva de vil? Det er garantert at vi mister vår politiske slagkraft dersom vi ikke praktiserer den demokratiske sentralismen, og da må den gjelde for alle medlemmer, også for SK.

Det tærer på vår entusiasme å oppleve slike ting, og vi mener at SK straks må forklare seg for medlemmene her i bladet.

Hilsen

Ida, Halvdan og Trine

Medlemmer ved Universitetet i Oslo

svar:

Militærdisk. — både demokrati og sentralisme

Det harkommet noen innlegg og brev som kritiserer behandlingen av militærtresene, og særlig det at noen av hovedstandpunktene i tesene er lagt fram eksbernt før de er endelig vedtatt i partiet. Dette hevdes,

f.eks. fra Ida, Halvdan og Trine i dette nummer av TF, at SK "bryter med den demokratiske sentralismen". Dette trenger ei klargjøring, fordi det skapes forvirring om hva den demokratiske sentralismen er og hva

Formann i AKP(m-l), Pål Steigan.

som er sentralkomiteens mandat.

Vedtektene er helt klare i definisjonen av sentralkomiteen: "Partiets høyeste organ er landsmøtet, og når det ikke sitter samlet, sentralkomiteen som landsmøtet har valgt". (paragraf 7). Dette betyr at sentralkomiteen er det høyeste organet i partiet utenom landsmøtene og at den dermed har vidtgående fullmakter til å lede partiet. Ledelse betyr også å fatte de nødvendige vedtaka som situasjonen til enhver tid krever. Om det f.eks. bryter ut en krig, eller oppstår en revolusjonær situasjon har ikke SK bare rett, men plikt til å utøve ledelse over partiet og blant annet utforme retningslinjer og paroler som aldri noe landsmøte har fått anledning til å behandle. SK fatte også løpende vedtak om aktuelle politiske spørsmål som slår fast partiets linje. I de færreste tilfellene vil det være mulig å gjennomføre omfattende partidiskusjoner foran ethvert slikt vedtak. Det er da heller ingen som nekter for at SK har en plikt og rett til å utøve sitt mandat på denne måten. Kritikken av "brudd på den demokratiske sentralismen" kommer først når det er politisk uenighet om de vedtaka som er fatta.

Militærdiskusjonen og holdninga til splittelsen i den internasjonale kommunistiske bevegelsen var de to viktige spørsmåla som sentralkomiteen la fram til allmenn debatt i partiet i året som gikk. Dette var i sam-

svar med linja for partidemokratiet. Partiet har i lang tid studert den internasjonale situasjonen, både på avdelingsmøter, sommerleire og konferanser. Gjennom denne prosessen var vi i 1978 kommet til et langt mer detaljert syn på krigsfaren og de oppgaver den stiller for partiet enn hva landsmøtet i 1976 hadde. SK kom fram til at partiprogrammet var utilstrekkelig på en del punkter og inneholdt noen få punkter som var skadelige, slik som holdninga til militærbevilgninger. SK kom også til at dette punktet sto i direkte motstrid til partiets linje på andre områder, og at programmet også var sjølmotsigende på dette punktet. Med den nåværende internasjonale utviklinga fant

STUDER MAO ZEDONGS ARTIKKEL FRA 1962 OM DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN. DEN ER GITT UT SOM EGGET HEFTE PÅ OKTOBER.

SK det ufosvarlig å vente i nesten to år til neste landsmøte kunne korrigerer disse sakene i programmet. Den sovjet-støtta vietnamesiske invasjonen av Kampuchea har ytterligere understreka alvorret i ei slik vurdering. (På det tidspunktet de tre skreiv innlegget var konferansen allerede avholdt).

Det finnes en klar presedens for at sentralkomiteen kan handle på denne måten, og skal gjøre det, når situasjonen krever det. Det gjelder "Tesar om høyreavviket" som blei vedtatt i SK i 1975 og partikonferansen om sosialimperialismen i 1974. I "Tesene" gjennomførte SK et omfattende oppgjør med det revisjonistiske høyreavviket på partiets stiftelseslandsmøte. Alle landsmøtedokumentene blei utsatt for skarp kritikk og sjølve beretninga til landsmøtet blei kritisert som et revisjonistisk dokument. Hvis en først skal snakke om "brudd på landsmøte vedtak", så var disse tesene et gedigent "brudd". "Tesene" blei i sin helhet vedtatt i SK uten å ha vært sendt ut til høring i partiet. Denne framgangsmåten og sjølve tesene fikk full oppslutning i partiet og partiets 2. landsmøte godkjente denne framgangsmåten enstemmig.

Landskonferansen i 1974 gjorde en omfattende revidering av den analysen av verdenssituasjonen som 73-landsmøtet hadde vedtatt. Landskonferansens vedtak bryter på en omfattende måte med det gamle prinsipp-programmet i vurderinga av mange spørsmål og snur opp-ned på taktikken overfor de moderne revisjonistene. Denne framgangsmåten blei også godkjent av partiets medlemmer og seinere av et enstemmig landsmøte.

Sammenlikna med disse dokumentene representerer "Tesar om militærspørsmålet" en langt mindre politisk revisjon av det andre landsmøtets

linje, i og med at landsmøtets linje i hovedsak opprettholdes, mens det i de andre tilfellene var snakk om ei mer eller mindre total forkastning. I motsetning til "Tesar om høyreavviket" var militærtesene behandla

STEIGAN MENER DET VILLE VÆRT
RIKTIG Å LEGGE FRAM SPØRSMÅLET
OM STATSANNONSER TIL DISKUSJON
I PARTIET.

i partiet internt før vedtak, og SK delegerte sin myndighet til å fatte vedtak om tesene til en partikonferanse av samme type som konferansen i 1974. Sånn sett representerte behandlinga ei styrking av partidemokratiet i forhold til 1975.

Det finnes med andre ord ingen grunn til å beskyldre SK for å "bryte den demokratiske sentralismen", verken i forhold til partiets vedtekter eller i forhold til partiets tidligere praksis. Årsaken til at det kommer slike beskyldninger må derfor ligge i politiske uenighet i den linja som er vedtatt.

Undertegnede kritiseres for å "gå ut med nye linjer" før demokratisk vedtak er fatta internt. Kritikken kan umulig ramme meg som enkeltperson, fordi jeg er pålagt å gjøre det av SK. SK var dessuten på det tidpunktet klar over at det overveldende flertallet av partiets medlemmer og grunnorganisasjoner støtta hovedlinja i det utsendte forslaget, på grunnlag av detaljerte rapporter. SK har derfor ikke bare brukt sin vedtektsmessige rett til å fatte vedtak, men har også brukt sin soleklare rett til å offentliggjøre ei politisk linje som har støtte blant det store flertall av partiets medlemmer.

Når det gjelder saksbehandlinga og vedtaket om militærtesene viser jeg til et eget dokument om dette fra landskonferansen.

STATSANNONSER I KLASSEKAMPEN.

Innsenderne er i villrede når de snakker om en konferanse som

er innkalt i "en fei". Som det tidligere er meldt i ei melding til alle medlemmer, skulle konferansen om militærspørsmålet også behandle Klassekampen og økonomi.

Partiet har også hatt en intern diskusjon om avisa, som viste SK at det overveldende flertallet av medlemmene ville beholde dags-avisa nær sagt for enhver pris. SK burde opplagt ha lagt fram spørsmålet om statsannonser til diskusjon i partiet. Men i mai var det ingen mulighet til det, og det var da det blei helt klart at enten måtte vi legge ned dagsavisa, ellers måtte vi ta statsannonser. SK la dette forholdet fram for partikonferansen, som vedtok å gå inn for statsannonser i Klassekampen. Dersom SK hadde gjort det motsatte, nemlig å gå inn for nedlegging av Klassekampen, fordi det ikke hadde vært noen diskusjon om statsannonser, så er det ingen tvil om at det hadde vært et alvorlig brudd med medlemmenes vilje. Da ville SK ha opptrådt som en person som står foran et brennende hus og sier: "Huset brenner, men jeg har ikke noe vedtak om å slukke".

På oppdrag fra SKAU
Pål Steigan

TRE-VERDENER TEORIEN ER REVISJONISTISK.

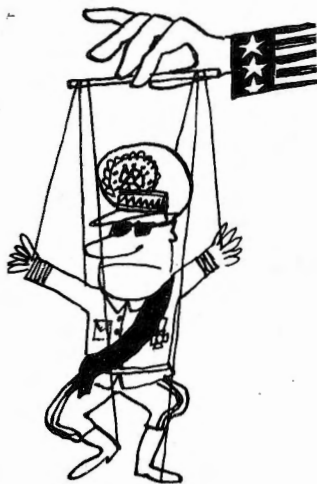
VI AVSLUTTER I DETTE NUMMER DEBATTEN OM 3-VERDENER-TEORIEN. DE TO FØRSTE INNLEGGENE STOD I MAI-NUMMERET. PGA. SOMMEL I OSLO-LEDELSEN FIKK RED. ERIKS INNLEGG FOR SENT TIL AT DET KUNNE KOMME MED I FORRIGE NUMMER.

ERIK GJØR ET STORT POENG UT AV AT RED. IKKE TRYKTE HELE HANS FØRSTE INNLEGG. DET VAR DESSVERRE IKKE MULIG. INNLEGGET VAR PÅ 9 SIDER OG MÅTTE KORTES NED. VI VIL FORØVRIG OPPFØRDE ALLE TIL Å SKRIVE KORTE INNLEGG (DA KOMMER DE INN UAVKORTA OG BLIR LEST).

Leif tillegger meg standpunkter jeg ikke har, for så å argumentere mot disse standpunktene. De virkelige standpunktene kommer fram i det forrige innlegget mitt. Men mesteparten av innlegget ble ikke trykt i 4.mai.

Leif slår fast at jeg argumenterer på prinsipielt grunnlag mot å gå inn for militærbevilgninger til borgerskapet i 3.verden. Jeg har aldri sagt noe sånt. Til forskjell fra KKP, og da også Leif, snakker jeg ikke alment om "borgerskapet" i forbindelse med borgerne i den 3.verden. Jeg skiller nemlig skarpt mellom nasjonale borgere og kompradorborgere. Dette kommer klarest fram i en del av innlegget som 4.mai ikke trykte. Dette skillet fører til at vi kan dele landa i den tredje verden i tre grupper: 1) Land der komprador borgere har regjeringsmakta (Eks. Thailand). 2) Land der nasjonale borgere har makta. (Eks. Iran). 3) Sosialistiske land. (Eks.?)

Det som er poenget mitt er at i gruppe 1. er det umulig for kommunister å støtte våpenbevilgninger til regjeringa. Dette viste jeg sist ved å bruke Iran som eksempel. Innlegget mitt ble skrevet i juleferien 1978, mens kompradorborgerne - shahen - satt

ER FLERTALLET AV LANDA I DEN 3-VERDEN REGJERT AV SLIKE SOM DETTE?

ved makta. 4. mai kommer så først ut i slutten av mars 1979, etter at shahen er styrt. Nå blir situasjonen en annen. Før shahen ble styrt, og nasjonale borgere overtok - Khomeini - er det riktig av kommunistene å gå inn for en betinget støtte til bevilgninger, for slik å forsvare landets sjølbestemmelsesrett. Leif legger ut om at jeg liksom er prinsipielt mot bevilgninger til borgerskapet i den 3. verden, uten å ha skjønnet noe som helst av dette avgjørende poenget.

Med betinget støtte mener jeg støtte til visse typer våpen under forutsetning av at disse er under folkelig kontroll.

Iran av idag hører til gruppa av land som er regjert av nasjonale borgere. I disse landa er det korrekt å gi betinget støtte til militærbevilgninger. Denne gruppa av land er i klart mindretall i den tredje verden.

Thailand er et eksempel på et land styrt av kompradorborgere. Hvis Thailands kommunistiske parti (TKP) støtter militærbevilgninger for å "forsvare" landets selvbestemmelsesrett, ender det med katastrofe. For hva skjer? Jo, våpna rettes innover for å knuse geriljaen.

Vietnam og Thailandjuntaen ligger nemlig i "forhandlinger". Vietnam sier f.eks.: "Hvis dere knuser TKP, som hjelper Pol Pot, så trenger ikke vi invadere Thailand for å rydde opp" for å "forsvare" Kampuchea. Thailandjuntaen prøver så å knuse TKP, og etter at de kanskje nesten har klart det, så kan Vietnam invadere og okkupere Thailand uten motstand. For dette har vært Vietnams planer hele tiden. I disse dager (i dag er det 22. mai) ser vi hvordan Thailandjuntaen fungerer som Vietnams støttespillere. De avvæpner Pol Pot-styrker i Thailand og sender flyktninger tilbake til Vietnams bajonetter.

KKP prøver å isolere land hvor Sovjettro kompradorborgere styrer (Cuba, Vietnam m.m.) Dette er bra.

SIHANOUK- EN NASJONAL BORGER.

Men USA-tro eller vest-tro land av samme typen, prøver KKP overhodet ikke å isolere, se i FN.

KKP oppfordrer indirekte tål å støtte bevilgninger til militæret i de kompradorstyrte landa i den tredje verden. Dette følger av 3VT. På slutten av teorien, i konklusjonen, kaster KKP maska, og avslører like ut hva kjerna i teorien deres er. Her sier de gang på gang at "landa i den tredje verden er hovedkrafta mot imperialismen". (min uthevnning). I 1963, i polemikken mot Kruttsjov og SUKP sa KKP aldri at "landa" var hovedkrafta, og i polemikken den gangen presiserer de hele tiden at kompradorborgerne ikke tilhører folket. I dag, i 3VT, nevner ikke KKP kompradorborgerskapet overhodet.

Flertallet av landa i den tredje verden er regjert av kompradorborgere. "Land" må derfor oppfattes som "kompradorborgere". Dette er elemen-

ter som med nebb og klør kjemper mot folket. De er imperialismens forlengte arm i den 3. verden. Når landa er hovedkrafta, slik KKP sier, betyr dette at kompradorene har makta. Dette er kjerna i teorien, og det er dette Leif ikke vil gå inn på. I stedet trekker han fram løse rvine sitater i 3VT. Det burde være klart at både revisjonister og marxister slynger om seg med marxistiske ord og vendinger. Men det som skiller marxisme fra revisjonisme, er kjerna i innholdet.

Hovedmotsigelsen i verden går mellom imperialismen/sosialimperialismen

og verdens undertrykte folk og nasjoner. Dette slo jeg fast i det forrige innlegget mitt, men 4. mai trykte det ikke.

KKP påstår i begynnelsen av 3VT det samme. Samtidig støtter de i samme teori imperialismens forlengte arm i den tredje verden, nemlig kompradorborgerne. At teorien er revisjonistisk blir også bekrefta av KKPs politiske praksis, noe jeg også viste i den delen av innlegget som ikke ble trykt.

Erik, 22. mai -79.

SVAR: Dogmatismens

fallgruver.

Erik avfeier mine argument med å seie at dei er "løse rvine sitater" utan grunngjeving.

Av plassomsyn må eg konsentrere meg det aller viktigaste. Eg tok i mitt førre innlegg opp Eriks synspunkt til breiare drøfting.

Erasmus Montanus.

Eit av dogmatikaren sine viktigaste kjennemerke er at han ikkje undersøker om teorien hans stemmer overens med virkeligheta. Han seier som Hegel at "stemmer ikkje virkeligheta med min teori, så desto verre for virkeligheta." Sjølvsagt om Erik ikkje står på Hegels standpunkt, så er det ikkje så langt unna.

Det "Leif ikke har skjønnet noe av" er følgende merkvordige "resonnement" - som også er Eriks kardinalargument mot tre-verdener-teorien:

1. premiss: "Flertallet av landa i den tredje verden er regjert av kompradorborgere (lakeier for imperial)."
2. premiss: "KKP sier at landa i den 3. verden er hovedkrafta i kampen mot imperialismen".
3. konklusjon A: "i følge tre-verdener teorien er kompradorborgerskapet hovedkrafta i kampen mot imperial-

ismen". Derav følger konklusjon B: "tre-verdener-teorien er revisjonistisk".

Dersom nokon synest dette minner mistenkeleg om en viss Erasmus - så er det blink. Som kjent "beviste" Erasmus at Mor Nille er ein stein. Ei samanlikning mellom Erasmus' og Eriks resonnement vil nok vise seg å gå i Erasmus' favør. For i motsetning til Eriks var Erasmus sine premissar for å gjere Mor Nille til ein stein i og for seg korrekte.

Hos Erik - derimot - stoppar det opp allerreide i premiss 1. - og dermed fell også hans argumentasjon saman som eit korthus.

ER FLEIRTALET AV 3. VERDENLANDA
REGJERT AV KOMPRADORBORGARAR?

Dette er Erik I. premiss. Han må då faktisk meine at dei organa det store fleirtalet av 3. verden-land har slutta seg saman i - så som OPEC, OAU, 77-landsgruppa i FN, den alliansfri rørsela osv. - egentlig er fordekte imperialistalliansar. Kvi- for skulle 3. verda så og seie samla og offensivt gå innfor omfattande økonomiske, politiske, militære tiltak som er innretta på styrka

sjølstendighet og uavhengighet frå imperialismen - dersom desse landa var styrt av lakeiar for imperialismen??

Stikk fingeren i jorda, Erik!

Det seier seg sjøl at når dette er premiss 1.-så må resten av "bevisførselen" bli smått stell. Ytterlegare kommentarar er overflødige.

ALLIANSA I 3. VERDENLAND.

Også i synet på militærløyvingar i 3. verdenland ser Erik bort frå virkeligheta. Han seier:

"Iran av i dag er regjert av nasjonale borgere. I disse landa er det korrekt å gi betinga støtte til militærbevilgninger". Dette er eit altfor absolutt standpunkt. Kva som skal vere kommunistane sin taktikk i slike land m.o.t. militærløyvingar er avhengig av ei konkret vurdering av forholdet mellom klassekreftene i landet, faren for krig kontra mulighetene for revolusjon osv.

Dårlig er også Eriks "råd" om at han berre ville gått inn for løyvingar "under forutsetning av at disse er under folkeleg kontroll". Dette seier den same Erik som vil belære oss om borgerskapets klassekarakter. Det er sjølsagt tull å tru at løyvingar kan kontrollerast av folket så lenge borgerskapet har makta.

TEORIEN ER IKKJE NOKO DOGME.

Teorien om det tre verdene er ikkje noko dogme. Eg stør denne teorien fordi den samsvarar med virkeligheta i dagens verden. Ein diskusjon om denne teorien kan berre bli fruktbar dersom vi stiller spørsmålet: Er teorien i samsvar med virkeligheta eller er den det ikkje?

Dersom Erik stilte dette spørsmålet trur eg det kan bli ein lærerik diskusjon.

Eg foreslår at Erik byrjar med å undersøke sin eigen teori om "fleirtalet av landa i 3. verden er regjert av kompradorborgarar" stemmer overens med virkeligheta.

Leif.

MILITÆRDEBATT:

Feilvurdering av borgarskapet?

I diskusjonen om militærtesene har særleg følgande argument vore hyppig brukt av motstandarane av å stille krav om militærløyvingar: "Borgarskapet er unasjonalt og imperialistisk og vil derfor ikkje forsvare sjølråderetten. Å gå inn for løyvinger betyr å undervurdere borgarskapet sin klassekarakter, og styrker berre illusjonane i folket om borgarskapet sin forsvarsevne. Hugs 1940."

Her er det viktig å skille dogmer frå fakta.

Borgarskapet sin klassekarakter og sjølråderetten.

Det er ei lov at borgarskapet si primære interesse er å sikre profitten sin. Det er også ei lov at borgarskapet må ekspandere utomlands for å overleve - det er imperialistisk.

Men følger det av dette at borgarskapet alltid vil svike sjølråderetten? At det sikkert vil kapitulere overfor ein okkupert? Eg har enno ikkje sett nokon som

har greidd å føre haldbare argument i marka for dette standpunkt-et.

Argumentet som blir brukt er erfaringane frå 1940. Borgarskapet kapitulerte ikkje lenge etter at okkupasjonen var eit faktum - altså er det ingen grunn til å tru at ikkje denne historia vil gjenta seg. Slik argumenterer ein del. Til dette er det å seie: For det første er det ikkje akkurat vitskapleg å dra slike slutningar utifrå eit døme. For det andre har partiet påvist (sjå t.d. Ottar Strømmes bøker) at 1940 også er ei historie om reell borgarleg motstand - trass i svik frå topp-leinga og trass i dårleg utrusta hær.

Vi kan dra to sikre konklusjonar av erfaringane frå 1940 når det gjeld borgarskapet: 1) Borgarskapet kan gjere motstand mot ein okkupant. 2) Vi kan aldri stole på forsvarsviljen til borgarskapet. Pga. sin klassekarakter vil det aldri kunne bli nokon konsekvent forsvarar av sjølråderetten.

Men å bruke erfaringane frå 1940 som "bevis" på at borgarskapet aldri vil kunne forsvare sjølråderetten er ulogisk og dogmatisk fordi det ikkje bygger på anna enn delar av det som skjedde i 1940 - og fordi det ikkje analyserer virkeligheta i dag då vi står overfor eit nytt okkupasjons-trugsmål.

VIL KRAV OM MILITÆRLØYVINGAR SKAPE ILLUSJONAR OM BORGARSKAPET SIN FORSVARSEVNE?

Slik stiller ein spørsmålet når ein ikkje ser den store skilnaden mellom ein aggressiv storgangster og ein lommetjuv - mellom Sovjet imperialismen og det norske borgarskapet.

Mi meining er at dersom vi forfektar liner som t.d. "kamp mot Sovjet - nei til våpenløyvingar." så ville det vere ei line for å styrke folks illusjonar om Sovjet. Eg synest det er meir å bekymre

seg over. Og det einaste vi ville kunne greie å avsløre med slike liner vil vere oss sjøl.

Dessutan er det klart at dersom vi ikkje utviklar ein konkret kritikk av forsvaret og stiller dei nødvendige krava vil vi også stille oss på sidelina m.o.t. å avsløre det norske borgarskapet sin kapitulasjonisme.

Berre i den grad vi går inn på ein konkret diskusjon og stiller konkret krav vil vi kunne mobilisere arbeidarklassen og folket til motstand mot borgarleg "ettergivenhetspolitikk". Eit godt døme på dette er den debatten som tidlegare i år gjekk i Aftenposten om militærpolitikk. Her viste det seg at straks Steigan gjekk konkret til verks og stilte krav til t.d. endring av forsvarsplanen så kom politikarane og dei ansvarlege militære ut på glattisen. Men Steigan fekk støtte frå andre offiserar.

Vi må aldri stole på borgarskapet. Vi må alltid rekne med at store delar av borgarskapet vil kome til å kapitulere overfor ein okkupant. Men for å stå best mulig rusta både politisk og militært til ein okkupasjon er det nødvendig at vi har ein politikk som mobiliserer massene til å presse borgarskapet. Vi må avsløre overfor massene at Nike-batteria ikkje er noko reellt forsvar av byane, at Sør-Norge ligg ope for åtak, at statisk flyplassforsvar ikkje duger, at Nato-beredskapen byggjer på illusjonar og sviktande føresetnader - og stille krav om endringar.

Arbeider vi etter desse linene og kastar dogmatismen og sekterismen på båten vil Ivan få det ganske heitt når han kjem.

Per.

